

indtager dette Standpunkt; jeg tror slet ikke, at det er det, der bliver det afgørende for, om nogen vil hjælpe os, hvorvidt vi forsøger et unyttigt Forsvar, eller vi ikke gør det, men det afgørende vil være, hvorvidt disse Lande mener at have en Interesse i at opretholde Danmarks Bestaaen.

Der er ogsaa som Eksempel nævnt Sverige, og der er citeret en hel Del svenske Presserøster, fra svenske Højreblade, som gik ud paa, at vi ikke kunde være bekendt at afruste og ikke burde afruste. Ogsaa Sammenligningen med Sverige og især med svenske Højrekredse er ikke lige til. Det er dog i alle Tilfælde en Kendsgerning, at for faa Aar tilbage, under Verdenskrigen, var det ret betydelige Kredse indenfor det svenske Højre, som sluttede sig til de saakaldte Aktivister, som kunde tænke sig Muligheden af fra svensk Side at gribe ind i Kampen, uden at de blev tvunget til det. Det er altsaa ganske andre Anskuelser end dem, der bliver givet Udtryk for her, og vi kan ikke lade de Kredse bestemme, hvad vi skal gøre med Hensyn til vort Forsvar. Vort eneste Ledemotiv maa være, hvad vi anser for at tjene vort Folks og Fædrelands sande Vel, og vi kan ikke lade os det foreskrive fra Udlandet. De store Magter kunde eventuelt tvinge os til det, hvis de vilde, og saa vilde vi ikke have nogen Magt til at modsætte os deres Ønsker, men frivilligt paa Grund af Hensstillinger fra Pressen i de forskellige Lande behøver vi ikke at ruste.

Dernæst vil jeg gerne til det ærede Medlem Hr. Pürschel sige et Par Ord, der ligger lidt udenfor det rent saglige. Det er i Anledning af nogle Bemærkninger, som det ærede Medlem kom med overfor den højtærede Udenrigsminister, og som denne, saavidt jeg har kunnet se, endnu ikke har svaret paa (*Fraenkel*: Det er rimeligt nok). Ja, det er rimeligt nok. Jeg finder det ogsaa rimeligt, for disse Bemærkninger, som jeg her sigter til, laa paa et saadant Niveau, at jeg ogsaa vilde have betænkt mig paa at svare paa dem, hvis det havde været mig, der skulde svare. Jeg sigter her til en Udtalelse af det ærede Medlem Hr. Pürschel, hvor han citerer nogle Udtalelser af den højtærede Udenrigsminister og siger saaledes: „Man begynder med Afrustningen, saa ser man, hvor langt man kan naa, og gaar det ikke, ja, saa er man den Erfaring rigere. Man fristes til at fortsætte: Og skulde det koste Danmarks Selvstændighed, saa er vi den Erfaring rigere. Men dette, den overlegne kosmopolitiske Tilskuers Synspunkt overfor dette Spørgsmaal, det for-

maar vi ikke at anlægge.“ Han lægger her den højtærede Udenrigsminister Ord og Meninger i Munden, som den højtærede Udenrigsminister ikke paa nogen Maade har udtalt og, jeg tror, jeg tør sige, heller ikke har tænkt, hvad han heller ikke gennem sin Udtalelse giver Anledning til at tro. Jeg forstaa altsaa godt, at den højtærede Udenrigsminister ikke ønsker at svare paa Angreb af den Karakter, men jeg vil for mit Vedkommende udtale min Indignation over det Niveau, som denne Diskussion derved er bragt ned paa, og jeg vil sige til det ærede Medlem Hr. Pürschel, at jeg finder, at han egentlig sætter sig i et lidt mærkværdigt Lys selv; jeg vil ikke sige et latterligt Lys, det er maaske ikke parlamentarisk, men jeg synes, at naar man om Formiddagen indbringer en Dagsorden, fordi man er saa fintfølede, at man mener, at en maaske noget letsindig Anbefaling skal være nok til at fælde en Minister, og om Eftermiddagen siger: Vor Udenrigsminister er af den Beskaffenhed, at han som den overlegne Kosmopolit med Sindss kunde se paa vort Fædrelands Undergang — uden at indbringe nogen Dagsorden, saa synes jeg, man viser, at man ikke har Evne til at skelne mellem mere og mindre væsentligt, og jeg forstaa ikke, at det ærede Medlem Hr. Pürschel har kunnet gøre sig skyldig i noget saadant.

Til Slut vil jeg endnu sige et Par Ord til det, min gamle Ven og Kampfælle fra fordums Tid, det ærede Medlem Hr. H. P. Hanssen (Nørremølle), fremførte her. Vi har jo staaet Skulder mod Skulder mange Gange tidligere, men i dansk indre Politik er vi, som bekendt, paa mange Punkter ikke enige, og det gælder altsaa for en stor Del det, som det ærede Medlem fremførte under Debatten her. Det ærede Medlem Hr. H. P. Hanssen (Nørremølle) udtalte, at under den nu foreliggende politiske Situation var det uforsvarligt at afruste, og han gjorde gældende, at med Rustning skulde vi sikre os i alt Fald nogen Betyggelse imod et Angreb. Jeg vilde jo være enig med det ærede Medlem, hvis jeg troede, at vi ved disse Rustninger virkelig kunde sikre os mod en Krig, men jeg er ganske uenig med det ærede Medlem i, at det vilde blive Virkningen deraf. Der kom et Ordskifte mellem det ærede Medlem Hr. H. P. Hanssen (Nørremølle) og det ærede Medlem Hr. Niels Petersen om, hvorvidt et saadant Værn kunde give Anledning til, at man blev draget med ind i Krigen eller ikke,